

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 14/2026-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Danilákom, Kadnárova 83, Bratislava, proti uzneseniu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I ČVS: ORP-172/1-VYS-B1-2025 z 25. mája 2025, uzneseniu Okresnej prokuratúry Bratislava I č. k. 4 Pn 206/25/1101-5 z 28. júla 2025 a upovedomeniu Krajskej prokuratúry v Bratislave č. k. 1 Kn 799/25/1100-4 zo 16. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 14. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením okresného riaditeľstva ČVS: ORP-172/1-VYS-B1-2025 z 25. mája 2025, uznesením okresnej prokuratúry č. k. 4 Pn 206/25/1101-5 z 28. júla 2025 a upovedomením krajskej prokuratúry č. k. 1 Kn 799/25/1100-4 zo 16. októbra 2025. Sťažovateľ navrhuje označené rozhodnutia zrušiť, vec vrátiť okresnému riaditeľstvu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 10. marca 2025 na okresnom riaditeľstve oznámenie o skutočnostiach nasvedčujúcich spáchaniu trestného činu ohovárania podľa § 373 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť jeho bývalá manželka (ďalej aj „podozrivá“). Označeného trestného činu sa podozrivá mala dopustiť v súvislosti s článkom zverejneným na portáli www.pluska.sk, v ktorom mali byť z jej strany oznámené nepravdivé informácie týkajúce sa partnerského násillia, obmedzovania osobnej slobody, za ktoré mala podať na sťažovateľa trestné oznámenie. Týmto konaním mala o sťažovateľovi oznámiť

nepravdivý údaj spôsobilý značnou mierou ohroziť jeho vážnosť u spoluobčanov, resp. spôsobiť mu inú vážnu ujmu.

3. Uznesením okresného riaditeľstva bolo trestné oznámenie sťažovateľa podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietnuté v celom rozsahu, keďže nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Z uznesenia okresného riaditeľstva vyplýva, že na podklade zisteného skutkového stavu nebolo preukázané naplnenie skutkovej podstaty označeného trestného činu vo všetkých jej formálnych a materiálnych znakoch. Konkrétne podozrivá *«bola v čase ňou učinенých vyhlásení presvedčená, že sa zakladajú na pravde (... i písomne podložila podkladmi...), čiže sa z uvedeného pohľadu nemôže jednať o šírenie „nepravdivého“ údaju ňou ako pôvodcom vyhlásení.»*. Ďalej bolo zistené, že podozrivá uvádzala i pravdivé informácie o podanom trestnom oznámení na sťažovateľa.

4. Proti označenému uzneseniu okresného riaditeľstva podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola uznesením okresnej prokuratúry zamietnutá ako nedôvodná. Z predmetného uznesenia okresnej prokuratúry vyplýva, že sťažnosťou napadnuté uznesenie okresného riaditeľstva korešponduje s obsahom trestného oznámenia aj so zisteným skutkovým stavom, pričom z trestného oznámenia a zo zisteného skutkového stavu nevyplýva žiadna skutočnosť, ktorá by odôvodňovala začatie trestného stíhania, resp. iný (než už zvolený) postup.

5. Sťažovateľ nespokojný s uznesením okresnej prokuratúry sa podaním na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia vydaného v predsúdnom konaní prokurátorom podľa príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 11/2019 z 28. novembra 2019 účinného od 1. januára 2020 (ďalej len „príkaz generálneho prokurátora“) domáhal nápravy v prípravnom konaní. Krajská prokuratúra svojím upovedomením oznámila sťažovateľovi, že jeho žiadosť o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní v zmysle príkazu generálneho prokurátora ako nedôvodnú odložila. Krajská prokuratúra v odôvodnení svojho upovedomenia po podrobnej rekapitulácii priebehu doterajšieho konania detailne vyhodnotila námietky sťažovateľa, ktorými reagoval na závery vyplývajúce z uznesenia okresného riaditeľstva a uznesenia okresnej prokuratúry.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta nepreskúmateľnosť a zmätočnosť uznesenia okresného riaditeľstva, uznesenia okresnej prokuratúry a upovedomenia krajskej prokuratúry. Nesúhlasí s tým, ako orgány činné v trestnom konaní v okolnostiach danej veci posúdili subjektívnu stránku trestného činu ohovárania podľa § 373 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona, ktorého sa mala dopustiť podozrivá. Orgány činné v trestnom konaní konštatovali z pohľadu subjektívnej stránky označeného trestného činu absenciu úmyselného zavinenia, čo odôvodnili prítomnosťou negatívneho skutkového omylu na jej strane (podozrivá bola presvedčená o pravdivosti ňou zverejnených informácií o sťažovateľovi).

7. Sťažovateľ ďalej namieta, že orgány činné v trestnom konaní si neobstarali listinný dôkaz v ucelenej podobe (trestné oznámenie podané podozrivou na sťažovateľa) a tiež že nezabezpečili jeho preklad do slovenského jazyka. Táto okolnosť bola podľa neho podstatná, pretože umožňovala komplexne vyhodnotiť konanie jeho bývalej manželky aj v rovine subjektívnej stránky, teda či skutočne z jej strany došlo k podaniu trestného oznámenia na sťažovateľa v zahraničí a čo bolo jeho

obsahom, pretože až na podklade takto zistených skutočností bolo možné zo skutkového hľadiska overiť pravdivosť tvrdení bývalej manželky sťažovateľa o podanom trestnom oznámení.

8. Osobitne za arbitrárne považuje aj tvrdenie okresnej prokuratúry, podľa ktorého „*boli do spisu zabezpečené všetky potrebné dôkazy*“, pričom podozrivá potvrdila vedenie rozhovoru v mediálnom priestore aj formou emailovej komunikácie, napriek tomu táto nebola zaistená a následne analyzovaná.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa uznesením okresného riaditeľstva a uznesením okresnej prokuratúry:

9. Ústavný súd stabilne vo svojej judikatúre týkajúcej sa otázky postavenia ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti v konaní podľa čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že príslušnosť ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú iné orgány verejnej moci. Ústavný súd sa riadi zásadou, že orgány verejnej moci sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je príslušnosť ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nie je príslušný rozhodovať iný orgán verejnej moci.

10. Z obsahu ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva, že uznesenie okresného riaditeľstva bolo predmetom prieskumu na okresnej prokuratúre, pričom uznesenie okresnej prokuratúry bolo posudzované krajskou prokuratúrou v zmysle príkazu generálneho prokurátora. Príkaz generálneho prokurátora je vyjadrením jeho osobitného oprávnenia podľa § 10 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) vydávať príkazy, pokyny a iné služobné predpisy, ktoré sú záväzné pre všetkých prokurátorov, právnych čakatel'ov prokuratúry, asistentov prokurátorov a ostatných zamestnancov prokuratúry. Také oprávnenie má osobitnú povahu vo vzťahu k ostatným inštitútom zákona o prokuratúre, a keďže je príkaz pre prokurátorov záväzný, postup podľa neho (čl. 6 ods. 4 príkazu spolu s nadväzujúcimi ustanoveniami zákona o prokuratúre) je právnym prostriedkom na ochranu základných práv a slobôd podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Z už uvedeného vyplýva, že sťažovateľ mal k dispozícii na ochranu označených práv proti uzneseniu okresného riaditeľstva a uzneseniu okresnej prokuratúry účinné prostriedky, ktoré aj využil (prieskumnej právomoci ústavného súdu predchádzala prieskumná právomoc krajskej prokuratúry a okresnej prokuratúry). Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc na prerokovanie ústavnej sťažnosti v časti smerujúcej proti uzneseniu okresného riaditeľstva a uzneseniu okresnej prokuratúry, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 upovedomením krajskej prokuratúry:

12. Predmetom konania o ústavnej sťažnosti je preskúmanie opodstatnenosti argumentácie sťažovateľa uvedenej v bodoch 6 až 8 tohto uznesenia.

13. Krajská prokuratúra označeným upovedomením informovala sťažovateľa, že na podklade jeho žiadosti o preskúmanie postupu prokurátora podľa príkazu generálneho prokurátora preskúmala zákonnosť uznesenia okresnej prokuratúry a postupu predchádzajúceho jeho vydaniu (vrátane postupu a uznesenia okresného riaditeľstva). Následne dospela k záveru, že *„nezistila žiadny rozpor so zákonom, ani žiadne iné pochybenie odôvodňujúce v súčasnosti iné rozhodnutie vo veci, či prijatie opatrenia... na odstránenie porušenia zákonnosti.“*. Stotožniac sa s doterajším postupom orgánov činných v trestnom konaní, konštatovala vecnú správnosť ich rozhodnutí a nad rámec odôvodnení týchto rozhodnutí na zvýraznenie ich presvedčivosti a zákonnosti uviedla ďalšie dôvody.

14. Krajská prokuratúra na pozadí podrobnej analýzy tak objektívnej, ako aj subjektívnej stránky trestného činu ohovárania podľa § 373 Trestného zákona a rozhodovacej činnosti všeobecných súdov nezistila prítomnosť naplnenia všetkých znakov označeného trestného činu, a to ani na stupni dôkazného štandardu požadovaného pre vydanie uznesenia o začatí trestného stíhania. Najmä zvýraznila subsidiárnu pôsobnosť prostriedkov trestnoprávnej represie (nasledujúcu po zlyhaní alebo nedostatočnosti nástrojov civilnoprávnej reparácie), ako aj neprítomnosť ohrozenia chráneného záujmu na stupni jeho spôsobilosti v značnej miere vyvolať následky predpokladané v § 373 Trestného zákona. Z pohľadu skúmania naplnenia subjektívnej stránky predmetnej skutkovej podstaty správne konštatovala potrebu úmyselného zavinenia pokrývajúceho všetky zákonom ustanovené znaky prečinu ohovárania. Súvisiacou úvahou dospela k záveru, podľa ktorého *„pokiaľ páchatel vôbec nevie, že ním prezentovaný údaj je nepravdivý, ale práve naopak, je presvedčený o tom, že je pravdivý, tak potom u neho absentuje vedomostná zložka úmyselného zavinenia.“*.

15. V reakcii na už uvedené ústavný súd pripomína, že skutok (alebo určitý dej, ktorý sa odohral) sa nestáva trestným činom len preto, lebo ho za trestný čin označí oznamovateľ. Samotné posúdenie, či skutok napĺňa alebo nenapĺňa definičné znaky trestného činu (§ 8 Trestného zákona), je plne v kompetencii orgánov činných v trestnom konaní. Ani oznamovateľ, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, nemá ústavou zaručené základné právo, aby na podklade jeho trestného oznámenia bolo určité konanie kvalifikované ako trestný čin a vznesené obvinenie konkrétnej osobe. Posúdenie, či je dôvod na začatie trestného stíhania alebo je potrebné prijať iné rozhodnutie v trestnom konaní, je vo výlučnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní. Ústavnému súdu ako nezávislému súdnemu orgánu ochrany ústavnosti nepatrí preskúmavať ich rozhodnutia a postupy, pokiaľ namietané porušenie zákonnosti nemá súčasne za následok aj porušenie základného práva alebo slobody. Každý má teda zákonný nárok na to, aby sa jeho podaniami, návrhmi a sťažnosťami kompetentné orgány zaoberali a aby ich vybavili, avšak nikto nemá nárok na to, aby výsledok tohto vybavenia zodpovedal jeho predstave (III. ÚS 173/2018, IV. ÚS 128/2025).

16. Inými slovami, právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03, III. ÚS 38/05, II. ÚS 28/06, III. ÚS 278/06, II. ÚS 88/99, IV. ÚS 423/09, II. ÚS 738/2016, IV. ÚS 463/2020).

17. Vzhľadom na už uvedené východiská ústavný súd konštatuje, že upovedomenie krajskej prokuratúry je konzistentné a racionálne odôvodnené, pričom z neho vyplývajú komplexné úvahy, ktoré krajskú prokuratúru viedli k záveru o nedôvodnosti žiadosti sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní v zmysle príkazu generálneho prokurátora a o potrebe jej odloženia. Jej závery (i) o postavení ochrany spoločenských vzťahov poskytovanej prostriedkami

trestného práva ako *ultima ratio* k iným inštitútom najmä civilnoprávnej ochrany, (ii) nevyužití týchto primárnych nástrojov súkromnoprávnej ochrany zo strany sťažovateľa, (iii) nenaplnení potrebného stupňa závažnosti zásahu do Trestným zákonom chráneného záujmu a (iv) posúdenia tvrdení podozrivej osoby ako vierohodných, a tým vylučujúcich jej úmysel za uvedenie nepravdivých informácií o sťažovateľovi, nemožno (z pohľadu námietok, ktoré sťažovateľ proti upovedomeniu krajskej prokuratúry uplatnil) vnímať ako neprimerané (excesívne), a preto sťažovateľom uplatnené námietky nemôžu byť základom toho, aby jeho záležitosť bolo možné posunúť do roviny meritórneho ústavnosúdného prieskumu. V tomto smere je signifikantné, že ústavný súd dotknutý orgán verejnej moci nenahrádza, nerieši teda v jeho zastúpení predmetnú „kauzu“, ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť (nearbitrárnosť a neexcesívnosť) jeho rozhodnutia bez konštatácie, že by na jeho mieste rozhodol rovnako. Platí to najmä pre tú oblasť riešenej problematiky, ktorá sa týka negatívneho skutkového omylu a ktorá je osobitná pre konkrétne skutkové zistenia *ad hoc*, keď v predmetnej veci bolo u osoby označenej sťažovateľom za páchatel'a trestného činu z hľadiska subjektívnej stránky akceptované, že charakterizovala vzájomné spolužitie so sťažovateľom tak, ako to urobila, v presvedčení o pravdivosti podstaty svojich tvrdení (čo platí bez ohľadu na pasivitu francúzskych orgánov pri preverovaní ňou podaného trestného oznámenia).

18. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že orgány činné v trestnom konaní si nezabezpečili preklad trestného oznámenia, ktoré podala na sťažovateľa podozrivá, krajská prokuratúra konštatovala, že potreba jeho komplexného prekladu do slovenského jazyka nebola potrebná, keďže jeho preklad by (s ohľadom na ostatné zistené okolnosti) nevedol k inému vybaveniu ním podaného trestného oznámenia, ústavný súd konštatuje, že reakcia krajskej prokuratúry sa nejaví byť neadekvátna, a to najmä z pohľadu ústavnosúdnej optiky, pre ktorú nie je charakteristický detailný procesný prieskum, ale výsledková spravodlivosť. Rovnako za neopodstatnenú je potrebné považovať aj námietku sťažovateľa, podľa ktorej si orgány činné v trestnom konaní nezabezpečili všetky potrebné dôkazy, a to emailovú komunikáciu podozrivej s príslušným periodikom, ktorá viedla k jej mediálnemu výstupu. Sťažovateľ v tomto smere bližšie nekonkretizuje, aké okolnosti z pohľadu možnej trestnoprávnej zodpovednosti podozrivej mohli, resp. mali byť touto komunikáciou objasnené a ktoré skutočnosti zároveň neboli zistené z iných dôkazných zdrojov nachádzajúcich sa v súvisiacom spise.

19. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

20. Ústavný súd tak dospel k záveru, že sťažovateľom uplatnené námietky orientované na porušenie základného práva na inú právnu ochranu sú neopodstatnené, takže nesignalizujú žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s možným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

21. Nad rámec už uvedeného ústavný súd konštatuje, že právo na účinné vyšetrowanie, ktoré je súčasťou garancií vyplývajúcich z práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (pozitívny záväzok štátu viesť účinné vyšetrowanie), sa vzťahuje len na veľmi závažné zásahy do samotnej podstaty týchto práv. Takými sú predovšetkým vážne zásahy do fyzickej či psychickej integrity, ako sú napríklad prípady domáceho násilia, sexuálneho násilia či fyzického násilia proti skupinám vyžadujúcim špeciálnu ochranu, ako sú napr. deti. Teda právo na účinné vyšetrowanie nenáleží poškodenému v trestnom konaní o akomkoľvek trestnom čine, ale len o tých najzávažnejších, ktoré sú svojimi dopadmi zrovnateľné so zásahom do práva na život. Sťažovateľom oznamovaná trestná činnosť do tejto kategórie trestných činov nespadá.

III.3. K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru upovedomením krajskej prokuratúry:

22. V prípade namietaného porušenia čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda pri namietaní porušenia práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd poukazuje na to, že tento článok sa týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom (III. ÚS 206/06, III. ÚS 2/09, II. ÚS 494/2014, IV. ÚS 132/2020). V dôsledku uvedeného je ústavná sťažnosť sťažovateľa v tejto jej časti namietajúcej porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zjavne neopodstatnená a ústavný súd ju preto podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú (bez ohľadu na obsahovú zhodnosť riešenia, ak by z inštitucionálneho hľadiska subjektu označeného za porušovateľa dotknutých práv išlo o použiteľnú referenčnú normu).

23. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. januára 2026

Libor Duľa
predseda senátu